

ਮੁਖਵਾਕ ਨੰਬਰ ੧੬੪

[ਆਦਿ ਅੰਗ ੭੯੭]

**ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ਬਣਾਇਆ ਪੂਰੈ ਵੇਖਹੁ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ॥ ਇਸੁ ਪਰਪੰਚ
ਮਹਿ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਤੁ ਕੋ ਧਰਹੁ ਗੁਮਾਨਾ ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜਿਸ ਨੋ ਮਤਿ ਆਵੈ
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ਇਹ ਬਾਣੀ ਜੋ ਜੀਅਹੁ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਕਾ ਗੁਣਿ ਨਿਬੇੜਾ ਨਰ ਮਨੁਖਾ ਨੋ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਤੀਰਥ ਓਨਾ
ਜੁਗਾ ਕਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਕਲਿ ਮਹਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥੨॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਧਰਮੁ ਹੈ
ਸੋਧਿ ਦੇਖਹੁ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਿ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥੩॥
ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਏ ਚੁਕੈ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥ ਕਹਤ ਸੁਣਤ ਸਭੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ
ਮਾਨਤ ਪਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥੪॥੪॥**

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਿਲਾਵਲ ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਿਰ ਆਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਕਾਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਕਾ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜਗਤ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਦਾ ਉੱਤਰ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਨਿਰੂਪਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਰਚਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਪੱਖੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਅੰਕਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਸਿੱਧਾਂ ਨਾਲ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਗੋਸ਼ਟ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਯਥਾ— ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੋ ਕਵਾਉ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥ [ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੩]

ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਅਤਿਅੰਤ ਕਠਿਨ ਬਾਤ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਤ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਭੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਕਠਿਨ ਬਾਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਜਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸ਼ਕਾਵਾਦੀ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਉਤਰ ਵਿੱਚ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਫੁਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ:

ਯਥਾ— ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥ [ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੪]

ਇਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਤੀਸਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਉਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ:

ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ਬਣਾਇਆ ਪੂਰੈ ਵੇਖਹੁ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ॥

ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਪੂਰਾ ਹੀ ਥਾਟੁ=ਬਣਾਓ, ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਵੇਖਹੁ=ਵੇਖਣਾ ਕਰੋ, ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਣਾ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਰਚ ਕੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਾ=ਸਮਾਅ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਥਾਟੁ ਤੋਂ ਭਾਵ ਬਣਾਵਟ-ਰਚਨਾ।

ਯਥਾ— ੧. ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ਬਣਾਇਆ ਰੰਗੁ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਣੁ ॥ [ਵਾਰ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੭੮੯]

੨. ਏਕ ਅਨੇਕ ਵਿਆਪਕ ਪੂਰਕ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਸੋਈ ॥ [ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਅੰਗ ੪੮੫]

੩. ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੀ ਹੇ ॥

[ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੧੦੫੧]

ਇਸੁ ਪਰਪੰਚ ਮਹਿ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਤੁ ਕੋ ਧਰਹੁ ਗੁਮਾਨਾ ॥੧॥

ਇਸ ਪਰਪੰਚ=ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਸਾਚੇ=ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ, ਧਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਤੁ=ਮਤਾਂ ਭਾਵ ਨਾ ਧਰਹੁ=ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਮਾਇਕੀ ਪਦਾਰਥ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਵਡਿਆਈ ਝੂਠੀ ਹੈ, ਬਨਾਉਟੀ ਹੈ, ਅਲਪ ਕਾਲ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਵਡਿਆਈ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਜੋ ਭਗਤੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ, ਉਸਤਤ ਸੱਚੀ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਸਚੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਦਿਆ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨੁ ॥ [ਬਾਰਹਮਾਰਾ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੩੬]

ਪਰਪੰਚ ਤੋਂ ਭਾਵ ਪਰ=ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪੰਚ=ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜੋ ਬਣਿਆ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਹੀਏ ਪਰਪੰਚ। ਪਰਪੰਚ ਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਛਲ ਭੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਾਰ ਛਲ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਭੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਪੰਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਪੰਜ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਮ ਔਰ ਰੂਪ, ਅਸਤੀ, ਭਰੰਤੀ, ਪ੍ਰੇਜ ਭਾਵ ਸਤ, ਚੇਤਨ, ਅਨੰਦ ਤਿੰਨ ਅੰਸ਼ਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਆਂ, ਦੋ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨਾਮ ਅਤੇ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਦੋ ਨੂੰ ਰਲਾ ਕੇ ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੱਚ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਝੂਠ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਅੰਸ਼ਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਝੂਠ ਰੂਪ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਸੱਚ ਰੂਪ ਹਨ।

ਸੋ, ਇਸ ਪਰਪੰਚ=ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਥਾਇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵਏ ॥

[ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੬੯੦]

੨. ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੋਭਾ ਨਾਮ ਕੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੋਭ ਨ ਹੋਇ ॥

[ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੪੨੯]

੩. ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥ [ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੧੦੫੨]

੪. ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਜਿਸ ਨੋ ਮਨਿ ਵਸਾਏ ॥ [ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੧੧੩੧]

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜਿਸ ਨੋ ਮਤਿ ਆਵੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਤਿ=ਅਕਲ ਸੁਭ ਸਿਖਿਆ ਆਵੈ=ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸੋ=ਉਹ ਸਿੱਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਅਰਥ—ਜਿਸਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਆਪਣੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਤਿ=ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਆਬਾਦ ਜਿਸਦਾ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਸ ਗੁਰ=ਚੇਤਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਾ=ਭੇਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਜੀਇ ਆਈ ਕਾਰਿ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧, ਅੰਗ ੨੨੧]

ਸੋ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੱਤ ਲੈਣ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ—ਨਾਮ ਔਰ ਗਿਆਨ। ਜਿਸ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਭੂਬੇ ਸਿਆਨੇ ॥

[ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੨੮੮]

ਸੋ, ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਮੁਖਵਾਕ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਜੰਮਣ-ਮਰਣ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਮੂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਪਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ—ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੁਲਕਾ ਖੜੀਆਂ ਦੀ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਡੱਲੇ ਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਵਸਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਪਰਮਹੰਸ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ।

ਯਥਾ— ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਗੁਰ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥ ‘ਪਰਮ ਹੰਸ’ ਤਿਸ ਨਾਮ ਬਖਾਨਾ ॥

ਪੂਰਨ ਗਯਾਨ ਰਿਦੇ ਹੁਇ ਆਵਾ ॥ ਏਕ ਰੂਪ ਸਭਿ ਜਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਵਾ ॥੮॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਸਿ ੧, ਅੰਸੂ ੩੭]

ਸੋ, ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੰਜੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੋ ਗਿਆਨ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੰਡ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜਪਾਉਣ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਬਰਾਬਰ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੋ, ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਦਾਸ, ਇਸੇ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਦੀ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸਾਖੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਤੋਂ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਇਹੀ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮੇਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭਰਦਾ। ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਭਾਰੀ ਇਕੱਠ ਇਸੇ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਸੋ ਡੱਲੇ ਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ, ਘਾਲਣਾ ਘਾਲਦਿਆਂ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਆਈ। ਰਿੱਧੀਆਂ-ਸਿੱਧੀਆਂ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਕਦੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ। ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਿਰਤੀ ਜੁੜੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਿਰਧ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਘੋੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਬਿਰਧ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸੋ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਘੋੜੀ 'ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਘੋੜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਆ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦਇਆਵਾਨ ਸੁਭਾਵ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ :

ਯਥਾ— ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸਗਲ ਪੁੰਨ ਜੀਅ ਦਇਆ ਪਰਵਾਨ ॥

[ਮਾਂਝ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੩੬]

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਖਾਤਰ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਕਾਸ਼ ਮਾਰਗ ਰਾਹੀਂ ਚੱਲਣਾ ਕਰ। ਭਾਵੇਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਤੋਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਹੁਤ ਸੰਕੋਚ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਦਇਆਵਾਨ ਸੁਭਾਅ ਨੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੋ ਐਸੀ ਕਰਾਮਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈ।

ਯਥਾ— ਇਕ ਦਿਨ ਚਢਯੋ ਤੁਰੰਗਨਿ ਆਵੈ ॥ ਨਹਿ ਅਵਨੀ ਪਰ ਪਾਇੰ ਟਿਕਾਵੈ ॥

ਗਤਿ ਬਿਹੰਗ ਕੀ ਬੜਵਾ ਚਾਲਹਿ ॥ ਕਰਾਮਾਤ ਕੇ ਸਹਿਤ ਬਿਸਾਲਹਿ ॥੧੨॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਸਿ ੧, ਅੰਸੂ ੩੧]

ਸੋ, ਉਧਰ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਜਦੋਂ ਆਕਾਸ਼ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਨਵਾਬ ਹਾਥੀ ਦੀ ਸਵਾਰੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੜੀ ਜਲਦੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਖੜਿਆ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ੋ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓ। ਇਤਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭਾਈ

ਪਾਰੋ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਜਾਗਿਆ। ਜੋ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

ਯਥਾ— ਅਧਿਕ ਰਿਦੈ ਤਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ॥ ਮਨ ਤੇ ਭਯੋ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਾਸ਼ਾ ॥

ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਕੈ ਤਹਿ ਉਚਾਰਾ ॥ ਅਹੋ ਵਲੀ! ਕਯਾ ਨਾਮ ਤੁਮਾਰਾ ? ॥੧੫॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਸਿ ੧, ਅੰਸੂ ੩੭]

ਤਾਂ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਰੋ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾ ਲਈ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਨਵਾਬ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਧਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪੀਰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲੋ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਦਿਓ। ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜਿਸਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਹੋ। ਤੇ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਮਾਣ ਤਿਆਗ ਕੇ ਨਿਮਾਣੇ ਹੋ ਕੇ ਚੱਲੋ, ਗੁਰੂ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦਾ ਮਾਣ ਹੈ। ਨਵਾਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਫੌਜ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਸਹਿਤ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਕਿਹਾ :

ਯਥਾ— ਪਾਰੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਪਕਾਰੀ ॥ ਤਰਹੁ ਆਪ ਅਪਰਨ ਦੇ ਤਾਰੀ ॥

ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਿ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਨਵਾਬ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਘੋੜੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਵੇਖੀ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਈ ਪਾਰੋ! ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਉਣਾ ਕਰੋ। ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬਚਨ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਭਾਈ ਪਾਰੋ! ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਸਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਆਪਾਂ ਦੋ ਸਰੀਰ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀ ਕਰਨੇ ਹਨ? ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਐਸੀ ਵਿਚਾਰ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜਗਤ ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਕਰਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਣਾਂ ਦਿਆਂ।

ਯਥਾ— ਮਨ ਮੇਰੇ ਮਹਿ ਅਥਿ ਇਮ ਆਵੈ ॥ ਗੁਰਤਾ ਗਾਦੀ ਤੋਹਿ ਬਿਠਾਵੈ ॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਸਿ ੧, ਅੰਸੂ ੬੬]

ਸੋ, ਇਉਂ ਗੁਰਤਾ ਗੱਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰੋ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਲਏ, ਬੈਰਾਗ ਵਿੱਚ ਨੇਤਰ ਭਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ :

ਯਥਾ— ਕਰ ਜੋਰੇ ਪਾਰੋ ਪਗ ਪਰਯੋ ॥ 'ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਉਚਰਯੋ ॥੫॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਮੁਝਿ ਭਾਵੈ ॥ ਗੁਰਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਹੁ ਧਰੀਐ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਪਦ ਬਖਸ਼ਨ ਕਰੀਐ ॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਸਿ ੧, ਅੰਸੂ ੬੬]

ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ ਫੜ ਲਏ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ! ਮੈਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ ਲੈਣਾ, ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੋੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਤੇਰਾ ਸਿੱਖੀ 'ਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਵੋ, ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਦਿਓ। ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਵਾਂ, ਪਰ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਐਸਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾ।

ਯਥਾ— ਜੇ ਕਰ ਸਿੱਖੀ ਮਹਿੰ ਮਨ ਮਾਨਾ ॥੭॥

ਸਦਨ ਆਪਨੇ ਅਥਿ ਚਲਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ਤਨ ਤਯਾਗਹੁ, ਨਹਿੰ ਬਿਲਮ ਲਗਾਵਹੁ ॥

ਮਮ ਚਰਨਨ ਮਹਿੰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਮੋਮਹਿੰ ਮਿਲੋ ਆਨੁ ਸਿਖਮੀਤ ॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਸਿ ੧, ਅੰਸੂ ੬੬]

ਸੋ, ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਦਾਰਥ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਘੋੜੀ, ਸੁੰਦਰ ਵਸਤਰ, ਮਾਇਆ ਆਦਿ ਵਸਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣੀਆਂ। ਸੋ ਇਉਂ ਕਹਿ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਹਾਥੀ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਲਾਹ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਗਏ। ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਾ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਪੁੱਤਰ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਛੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਜਾ ਕੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਰੀ ਅੰਤਿਮ ਕਿਰਿਆ ਕਰਵਾਈ। ਘੋੜੀ, ਵਸਤਰ ਤੇ ਮਾਇਆ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਦੀ ਭੇਟਾ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਰੱਖੀ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਨ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਉਂ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਦੀ ਸਾਖੀ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ “ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਨੋ ਮਤਿ ਆਵੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥” ਦੀ ਤੁਕ ਦਾ ਅਰਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਬਾਣੀ ਜੋ ਜੀਅਹੁ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ, ਵਾ—ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਹਰੀ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰਵੈ=ਉਚਰਦਾ ਹੈ। ਵਾ—ਉਸਨੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਹਰੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਰਤੀ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਇਸੁ ਬਾਣੀ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਾਇਦਾ ॥

[ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੧੦੬੬]

੨. ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥

[ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੪੯੪]

੩. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈ ॥

[ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੪੯੪]

੪. ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਇਉ ਆਤਮ ਰਾਮੈ ਲੀਨਾ ਹੇ ॥

[ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧, ਅੰਗ ੧੦੨੮]

੫. ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਿ ਵਜਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਮਹਲੁ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥

[ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੩੬੨]

ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਕਾ ਗੁਣਿ ਨਿਬੇੜਾ ਨਰ ਮਨੁਖਾ ਨੋ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਹੁਣ ਚਹੁ=ਚਾਰੇ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ=ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਰ=ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁਖਾ=ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਏਕੁ=ਇੱਕ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਿਧਾਨਾ=ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਮਾਨੁੱਖਯੀ ਤੋਂ ਮਨੁਖਾ-ਇਸਤਰੀ ਪਦ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਘਰਵਾਲੀ ਮਨੁੱਖਾ ਭਾਵ ਇਸਤਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਖਾ=ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਕਹੀਏ ਮਨੁੱਖਾ ਭਾਵ ਇਸਤਰੀ।
ਨੋਟ:—ਇਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ਅੱਧਕ ਰਹਿਤ ਭਾਵ ਪੋਲਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ।

ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਤੀਰਥ ਓਨਾ ਜੁਗਾ ਕਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਕਲਿ ਮਹਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥੨॥

ਜੋ ਜਤ (ਸਤਿ) ਸੰਜਮ ਆਦਿਕ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲਿਆਂ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਕਲਿ=ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ=ਵਿੱਚ ਹਰਿ=ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਕੀਰਤਿ=ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਾਧਨ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਕਲਿ ਮਹਿ ਏਹੋ ਪੁੰਨੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਹਿ ॥ [ਵਾਰ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੯੬੨]

੨. ਅਬ ਕਲੁ ਅਇਓ ਰੇ ॥ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਬੋਵਹੁ ਬੋਵਹੁ ॥

ਅਨਰੁਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਮਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਹੁ ਭੁਲਹੁ ॥ [ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੧੮੫]

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਸੋਧਿ ਦੇਖਹੁ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ ॥

ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਬੇਸ਼ਕ ਚਾਰ ਬੇਦਾਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਿ=ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵੋ।

ਯਥਾ— ਸਤਜੁਗਿ ਸਤੁ ਤੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰਿ ਪੂਜਾ ਚਾਰ ॥

ਤੀਨੋ ਜੁਗ ਤੀਨੋ ਦਿੜੇ ਕਲਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰ ॥ [ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਅੰਗ ੩੪੬]

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਿ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥੩॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਉਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਪੂਰੇ ਪਰਖ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਣਨੀਕ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਏ ਚੁਕੈ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜਗਿਆਸੂ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਤੋਂ ਦੇਹ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਚੁਕੈ=ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਹਤ ਸੁਣਤ ਸਭੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨਤ ਪਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥੪॥੪॥

ਨਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਭਾਵ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ=ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਪਾਹਿ=ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ ॥